

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.190 van 23 februari 2012
in de zaak A. 203.709/XII-6847**

In zake: de BVBA DREAMS GROUP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Bekaert
kantoor houdend te 9052 Gent
Bollebergen 2 A bus 20
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD BRUSSEL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-Paul Lagasse
kantoor houdend te 1030 Brussel
Jamblinne de Meuxplein 41
eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-François De Bock

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 21 februari 2012, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 19 januari 2012 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Brussel om het etablissement Montecristo, Henri Mausstraat 25/27 te Brussel, te sluiten van vrijdag 24 februari 2012, om 17 u, tot maandag 27 februari 2012, om 17 u.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 februari 2012, om 9.30 uur.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Defreyne, die loco advocaat Bert Bekaert verschijnt voor verzoekster, en advocaat Joy Moens, die loco advocaten Jean-Paul Lagasse en Jean-François De Bock verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Ontvankelijkheid van het beroep

3. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering.

Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de ontvankelijkheid uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak erover zouden alleen nodig zijn mochten de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten

beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

V. De tweede en derde schorsingsvoorwaarde

5. Verzoekster zet, met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel waarvoor zij vreest, uiteen dat zij een kleine zelfstandige vennootschap is die enkel inkomsten haalt uit de uitbating van de danszaal Montecristo en van het nabijgelegen restaurant Falstaff, dat drie dagen sluiting neerkomt op een verlies van ongeveer 8.000 euro, dat dit verlies “een mogelijks faillissement” kan betekenen, dat bovendien de sluiting de goede naam en faam van het etablissement “duchtig” besmeurt, dat “de grote personeelskost” niet kan worden vermeden, en dat zij reeds te kampen heeft met een gecumuleerd verlies uit het verleden.

Aangaande de uiterst dringende noodzakelijkheid argumenteert verzoekster dat zij haar huidige raadsman pas op 20 februari 2012 heeft geconsulteerd en dat een schorsing middels de gewone procedure niet het onmiddellijk nadeel ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou kunnen afwenden.

6. De bestreden beslissing sluit de dansinrichting van verzoekster gedurende welgeteld drie dagen. Een sluiting van zo’n korte duur is maar zelden van aard een moeilijk te herstellen ernstig nadeel toe te brengen. Om aan te tonen dat het te dezen uitzonderlijk anders is, doet verzoekster, eensdeels, een inkomstenderving van 8.000 euro gelden en, anderdeels, de besmeuring van de goede naam en faam van de inrichting.

Het bedrag van 8.000 euro is direct afgeleid uit het totaal van verzoeksters dagontvangsten in 2011. Naar de Raad van State evenwel begreep,

geniet verzoekster niet alleen inkomsten uit de danszaal die door de aangevochten beslissing wordt gesloten, maar ook uit een nabijgelegen restaurant.

Voorts is de 8.000 euro een bruto-bedrag. Ertegenover staan normaal ook uitgaven die nu, vanwege de sluiting, niet verricht zullen moeten worden. Over die uitgaven die worden “uitgespaard” wordt geen enkele precieze informatie verstrekt. Verzoekster verwijst ter zake alleen naar een niet nader gespecificeerde “grote personeelskost” die beweerdelijk “niet kan worden vermeden”. Ter terechtzitting gevraagd naar de reden hiervan, bleef verzoekster het antwoord schuldig.

Er is derhalve reden om het aangevoerde financieel verlies bijzonder te relativieren.

7. Waaronder overigens het nadeel voor verzoekster ernstig en moeilijk herstelbaar zou zijn, wordt alleen toegelicht met een verwijzing naar “een mogelijks faillissement”.

Dat een faillissement ten gevolge van de bestreden beslissing een reëel risico zou zijn, wordt niet aannemelijk gemaakt door het enkele feit dat verzoeksters jaarrekening over 2010 een doorheen de jaren gecumuleerd verliescijfer laat zien. Dit is ogenschijnlijk ook de zienswijze van verzoeksters boekhoudkantoor. In het e-mailbericht vanwege het kantoor, dat verzoekster als zijn stuk 3 bijbrengt, wordt allerm minst op een faillissement gealludeerd -het gecumuleerd verlies ten spijt-, maar luidt de kern van de boodschap: “Je kan dus best je verlies aan ontvangsten claimen”.

In de gegeven omstandigheden lijkt de uitlating van verzoekster als dreigt de bestreden beslissing de “dolksteek voor het voortbestaan van verzoeker” te worden, wezenlijk niet meer dan een literaire overdrijving te zijn.

8. Evenmin als het financieel verlies komt de aangevoerde aantasting van de goede naam en faam van het etablissement Montecristo voor ernstig te zijn in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, laat staan zó ernstig dat ervoor gevreesd moet worden dat de aantasting, eens geschied, niet meer kan en zal worden goedge maakt.

9. Bij wat voorafgaat komt nog de vaststelling dat verzoekster niet betwist de bestreden beslissing op 2 februari 2012 te hebben ontvangen. Zij heeft daarna nog negentien dagen gewacht, tot 21 februari 2012, alvorens zich finaal, drie dagen vooraleer de sluiting ingaat, tot de Raad van State te wenden.

Dit spreekt tegen dat er een zodanige hoogdringendheid voorhanden zou zijn dat er in hoofde van verzoekster voor een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden gevreesd als de aangevochten beslissing niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt geschorst.

Als bekend wordt de grondvoorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid niet alleen afgemeten naar de intrinsieke dringendheid van de vordering, maar mee beoordeeld in het licht van de houding die de verzoekende partij zelf aanneemt. Te dezen houdt verzoeksters handelwijze de negatie in van de beweerde hoogdringendheid.

10. Er is niet voldaan aan de tweede en derde cumulatieve grondvoorwaarde voor een schorsing.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt de vordering.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 februari 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Johan Lust